

τρισμακάρες μὲν σοὶ γε πατήρ καὶ πότνια μήτηρ,
 τρισμακάρες δὲ κασίγνητοι! μάλα πού σφισι θυμὸς
 αἰὲν ἐϋφροσύνησιν ἱαίνεται εἵνεκα σεῖο, 156
 λευσσόντων τοιούδε θάλος χορὸν εἰσοιχνεύσαν.
 κείνος δ' αὖ περὶ κῆρι μακάρτατος ἔξοχον ἄλλων,
 ὅς κέ σ' ἐέδνοισι βρίσας οἰκόνδ' ἀγάγῃται.
 οὐ γάρ πω τοιοῦτον ἐγὼ ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, 160
 οὔτ' ἄνδρ' οὔτε γυναιῖκα· σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.
 Δῆλ' ὃν δὴ ποτε τοῖον Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ
 φοῖνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα—
 ἦλθον γὰρ καὶ κείσε, πολὺς δέ μοι ἔσπετο λαὸς
 τήν ὁδὸν ἧ δὴ μέλλεν ἐμοὶ κακὰ κήδε' ἔσεσθαι— 165
 ὥς δ' αὐτως καὶ κείνο ἰδὼν ἐτεθήπεα θυμῷ
 δῆν, ἐπεὶ οὐ πω τοῖον ἀνήλυθεν ἐκ δόρυ γαίης,
 ὥς σέ, γύναι, ἄγαμαί τε τέθηπά τε δεῖδιά τ' αἰνῶς
 γούνων ἀψασθαι· χαλεπὸν δέ με πένθος ἰκάνει.
 χθιζὸς ἐεικοστῷ φύγον ἡματι οἶνοπα πόντον· 170
 τόφρα δέ μ' αἰεὶ κῦμ' ἐφόρει κραιπναί τε θύελλαι
 νήσου ἀπ' Ὠγυγίης· νῦν δ' ἐνθάδε κάββαλε δαίμων,
 ὄφρα τί πού καὶ τῇδε πάθω κακόν· οὐ γὰρ οἷω
 παύσεσθ', ἀλλ' ἔτι πολλὰ θεοὶ τελέουσι πάροιθεν.
 ἀλλά, ἄνασσ', ἐλέαιρε· σέ γὰρ κακὰ πολλὰ μογήσας 175
 ἐς πρώτην ἰκόμην, τῶν δ' ἄλλων οὐ τινα οἶδα
 ἀνθρώπων, οἳ τήνδε πόλιν καὶ γαίαν ἔχουσιν.
 ἄστυ δέ μοι δείξον, δὸς δέ ράκος ἀμφιβαλέσθαι,
 εἴ τί πού εἴλυμα σπεύρων ἔχες ἐνθάδ' ἰούσα.
 σοὶ δὲ θεοὶ τόσα δοῖεν ὅσα φρεσὶ σῇσι μενοινᾷς, 180
 ἄνδρα τε καὶ οἶκον καὶ ὁμοφροσύνην ὁπάσειαν
 ἐσθλήν· οὐ μὲν γὰρ τοῦ γε κρεῖσσον καὶ ἄρειον,
 ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχῃτον
 ἀνὴρ ἠδὲ γυνή· πόλλ' ἄλγεα δυσμενέεσσι,
 χάρματα δ' εὐμενέτησι· μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοί·”

Τὸν δ' αὖ Ναυσικᾶα λευκώλενος ἀντίον ἠΰδα· 186
 “ξείν’, ἐπεὶ οὔτε κακῷ οὔτ’ ἄφρονι φωτὶ ἔοικας—
 Ζεὺς δ’ αὐτὸς νέμει ὄλβον Ὀλύμπιος ἀνθρώποισιν,
 ἐσθλοῖς ἠδὲ κακοῖσιν, ὅπως ἐθέλῃσιν, ἐκάστω·
 καὶ πού σοι τὰδ’ ἔδωκε, σέ δὲ χρή τετλάμεν ἔμπης—
 νῦν δ’, ἐπεὶ ἡμετέρην τε πόλιν καὶ γαίαν ἰκάνεις, 191
 οὔτ’ οὖν ἐσθήτος δευήσσαι οὔτε τευ ἄλλου,
 ὦν ἐπέοιχ’ ἱκέτην ταλαπείριον ἀντιάσαντα.
 ἄστυ δέ τοι δείξω, ἐρέω δέ τοι οὖνομα λαῶν.
 Φαίηκες μὲν τήνδε πόλιν καὶ γαίαν ἔχουσιν, 195
 εἰμὶ δ’ ἐγὼ θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο,
 τοῦ δ’ ἐκ Φαιήκων ἔχεται κάρτος τε βίη τε.”
 Ἡ ῥα, καὶ ἀμφιπόλοισιν ἐϋπλοκάμοισι κέλευσε·
 “στῆτέ μοι, ἀμφίπολοι· πόσε φεύγετε φῶτα ἰδοῦσαι;
 ἢ μὴ πού τινα δυσμενέων φάσθ’ ἔμμεναι ἀνδρῶν; 200
 οὐκ ἔσθ’ οὗτος ἀνὴρ διερὸς βροτὸς οὐδὲ γένηται,
 ὅς κεν Φαιήκων ἀνδρῶν ἐς γαίαν ἵκηται
 δηϊότητα φέρων· μάλα γὰρ φίλοι ἀθανάτοισιν.
 οἰκέομεν δ’ ἀπάνευθε πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ
 ἔσχατοι, οὐδέ τις ἄμμι βροτῶν ἐπιμίσγεται ἄλλος. 205
 ἀλλ’ ὅδε τις δύστηνος ἀλώμενος ἐνθάδ’ ἰκάνει,
 τὸν νῦν χρή κομέειν· πρὸς γὰρ Διὸς εἰσιν ἅπαντες
 ξεῖνοί τε πτωχοὶ τε, δόσις δ’ ὀλίγη τε φίλη τε.
 ἀλλὰ δότ’, ἀμφίπολοι, ξείνῳ βρώσιν τε πόσιν τε,
 λούσατέ τ’ ἐν ποταμῷ, ὅθ’ ἐπὶ σκέπας ἔστ’ ἀνέμοιο.”
 Ὡς ἔφαθ’· αἱ δ’ ἔσταν τε καὶ ἀλλήλῃσι κέλευσαν, 211
 καδ δ’ ἄρ’ Ὀδυσσῆ’ εἶσαν ἐπὶ σκέπας, ὥς ἐκέλευσε
 Ναυσικᾶα, θυγάτηρ μεγαλήτορος Ἀλκινόοιο·
 παρ δ’ ἄρα οἱ φᾶρός τε χιτῶνά τε εἵματ’ ἔθηκαν,
 δῶκαν δὲ χρυσῆν ἐν ληκύθῳ ὕγρον ἔλαιον, 215
 ἥνωγον δ’ ἄρα μιν λοῦσθαι ποταμοῖο ῥοῇσι.
 δῆ ῥα τότε ἀμφιπόλοισι μετηΰδα διὸς Ὀδυσσεύς·